

За істину, добро і мудрість

Наша газета

*Щомісячна газета Кременчуцького педагогічного училища ім. А.С. Макаренка *Листопад - 2013*

3 Днем студента!

Юні друзі!

Прийміть щирі вітання з нагоди Міжнародного дня студента!

Національна традиція відвела юній інтелектуальній еліті одне з найвідповідальніших місць у процесі творення й розбудови власної держави. Це не випадково, адже новизна, неформальність, незаангажованість думки молодих неодмінно веде до поступу. Ваші успіхи та здобутки на рівні держави в навчанні, спорті, громадських справах тому важливий доказ. Ви – світла надія нашого краю, важливий чинник його соціально-економічно горозвитку та духовного збагачення. Зичимо вам творчого натхнення, наполегливості та успіхів у всіх добрих починаннях, здійснення усіх юнацьких мрій і життєвих планів. Нехай ваші молоді серця наповняться святковим настроєм і радістю.

Щастя, злагоди й любові, дорогі студенти! Успіхів у навчанні, добрих справ в ім'я України. Із заздрістю - студенти в минулому і трішці тепер - ваші викладачі.

Сьогодні в номері:

З історії свята.....	2	Це потрібно не мертвим – це	
Запитаймо у першокурсника.....	2	потрібно живим.....	9
Який ти, першокурснику?.....	3	Борисові Грінченкові та Марії	
Австро-угорські канікули.....	5	Загірній - 150 років.....	10
Студент року - 2013.....	6	Ювілей «короля абсурду».....	11
Історія людини.....	8	Будьмо людяними!.....	11

3 днем студента

3 історії свята

Студентство — особлива каста. Студенти з різних країн чудово знайдуть спільну мову один з одним, незважаючи на мовні бар'єри. Студентські традиції — як серйозні, так і кумедні — дуже схожі і в Києві, і в Сорбонні, і в Оксфорді. Навіть своє «персональне» свято — Міжнародний день студента 17 листопада — студенти всього світу відзначають саме в цей день.

Незважаючи на те, що студентська молодь відрізняється веселою, і навіть якоюсь мірою буйною вдачею, це свято має сумну передісторію. 28 жовтня 1939 пражські студенти вийшли на демонстрацію на честь річниці утворення своєї держави. Нагадаємо, що Чехословаччина на той час була окупована німцями, які поставилися до цього заходу без особливого пієтету.

Проти демонстрантів виступили регулярні війська, в результаті зіткнень загинув студент-медик Ян Оплетал. Його похорони, які відбулися 15 листопада, дали поштовх до нових акцій протесту. 17 листопада були заарештовані й відправлені до концентраційного табору більше 1200 студентів. 9 осіб страчені без суду. А за два роки в Лондоні Міжнародною студентською радою було вирішено вважати 17 листопада Міжнародним днем солідарності студентів. Ця традиція була продовжена і наступником Ради — Міжнародним союзом студентів, який разом із Європейською студентською радою та іншими

громадськими організаціями пролобіювали визнання цього дня офіційною пам'ятною датою ООН.

Зараз пафосні слова про міжнародну солідарність залишилися тільки в офіційних паперах, а в народі свято називають просто - День студента.

За матеріалами інтернет-видань

Як воно бути студентом?

Минають дні, минула вже і перша атестація, яка була для нас дуже хвилюючою та складною, та я вирішила дізнатися у студентів відповіді на деякі цікаві запитання..

Чого ти прийшла навчатися в училище?

Анна: з дитинства мріяла стати вчителькою, більш за все люблю англійську.

Марія: щоб отримати освіту вчителя.

Тетяна: я прийшла навчатися в педагогічне училище, бо дуже люблю дітей і хочу їх навчати.

Оля: прийшла сюди навчатися, бо мені подобається обрана професія.

Лілія: я прийшла сюди, бо завжди хотіла навчати дітей, адже професія дуже відповідальна, і в той же час цікава.

Що тобі сподобалось в училищі?

Марія: висока класифікація вчителів та підготовка училища до навчання студентів, висока матеріальна база.

Оля: мені сподобалось те, що наше училище дає хорошу професійну базу, навіть кращу від деяких університетів.

Лілія: тут дуже цікаво! Проводяться різні заходи, де ми беремо активну участь, а також показуємо свої знання.

Олена: мені подобається базова підготовка, та активне життя училища.

Чи раділа ти степенді?

Анна: так, я дуже раділа степенді!

Оля: звичайно раділа, як і будь-який інший студент-бюджетник.

Тетяна: так, я дуже раділа і чекала її.

Марія: дуже сильно раділа!

Куди ти її витратила?

Анна: на книжки та розваги.

Тетяна: чесно кажучи всі мої степендії лежать не витраченими, бо я збираю грошу на коштовну річ.

Оля: на шопінг.

Марія: на розваги та нові сережки.

Світлана: купила мамі квіти, та собі нові речі.

Відбулася наша перша та хвилююча атестація. Цікаво, як вона пройшла у студентів (групи У-52), та чи задоволені вони своїми результатами?

Анна: особисто я задоволена своїми результатами! Я маю перше місце у рейтингу своєї групи.

Оля: я задоволена! Але, звичайно, було дуже складно.

Анастасія: я очікувала кращого, але це ж наша перша атестація! Спробую покращити свої оцінки!

Софія: я задоволена! Було складно, але ми впорались!

Аліна: поки що нормально, але я докладу ще більше зусиль щоб мої оцінки покращились!

А. Глинська, група У-52

Який ти – першокурснику?

Рік... Ще рік... Як же швидко вони минають... Гортаючи сторінки книги під назвою «Життя», ми пригадали свій перший курс... Відчуваємо легке тремтіння. Ми прийшли в цей навчальний заклад із широко відкритими, допитливими очима та з палаючим у серці вогником. Чи було нам легко? Певно, що ні. Перший курс - це той адаптаційний період, коли ти маєш завоювати авторитет викладачів, однолітків і навіть у самого себе. Це той час, коли ти

маєш стати більш самостійним, відповідальним, ніж твої колишні однокласники. Це той період, коли ти розумієш, чи правильний ти обрав шлях.

Ми звернулися до першокурсників із запитанням:

-Які ваші враження від перших місяців навчання в педагогічному училищі?

Глеба Юлія, У-13: - В училищі мені дуже подобається. Тут багато цікавого, нового для мене. Я в захваті від такої великої кількості заходів, які для нас організують. У мене з'явилося багато нових друзів. Навчатися стало трохи важче, хоч мої оцінки кардинально не змінилися. Хто хоче, той буде навчатися скрізь.

Барабаш Олександра, У-11: - Порівняно зі школою в училищі навчатися важко. Можливо, це лише адаптаційний період, далі буде легше. Оцінки значно змінилися, хоча в школі була відмінницею. Та я не засмучуюся, а була готова до цього й буду старанніше працювати, щоб досягти на достатній рівень.

Гасан Валентина, У - 12: - Ну що сказати? Класний керівник чудовий, саме завдяки їй наша адаптація проходить набагато швидше та легше. Викладачі вкладають в нас душу й докладно пояснюють матеріал. За такий короткий проміжок часу ми вже запаслися певним багажем знань. Багато різних свят спонукають узяти в них участь.

Данищенко Олена, Ф-11: - Перше, що впадає в очі, - це солідна матеріальна база навчального закладу. Завдяки їй училище дає більше перспектив для розвитку, ніж школа. Спочатку було важко з навчанням, взагалі з орієнтацією в училищному просторі.

Тепер менш складно, потрібно лише працювати.

Катерина Колот, В-11: - З першого дня мені сподобалося тут навчатися. Звичайно, важче, ніж у школі, але так здалося на перший погляд. У нашому колективі панує атмосфера дружби, поваги і взаємопідтримки. Сподіваюся, так буде і далі. Мабуть, наше педагогічне училище – найкращий навчальний заклад.

Олена Брегеда, У-12: - Наша група дружна, спортивна, активна: багато студентів відвідують спортивні секції. Я в захваті від нашого класного керівника. Оцінки порівняно зі школою майже не змінилися

Ми почули думки самих першокурсників, але цікаво, що думають про свої групи власне ті, хто допомагає їм у цей важкий період, хто став для них батьками - їхні класні керівники.

Івашина Олена Володимирівна, класний керівник У-12: - Хвилювань від першої зустрічі з групою не висловити жодними словами. Група доброзичлива, старанна, відповідальна. На всіх у моїй групі можна покластися. На допомогу завжди готові прийти Хвостій, Дятлова, Кочубей.

КотлярOVA Ольга Вікторівна, класний керівник У-13: - Студенти різні, кожен по-своєму цікавий. багато творчих особистостей. Ми легко знайшли спільну мову між собою. Але слабка підготовка зі школи, особливо з мов та математики, даються студентам взнаки. Допомагають Ісаєва Ольга, Новосалецька Яна, Марченко Юлія. Люблю свою групу за оптимізм, наполегливість та завжди усміхнені обличчя.

Навроцька Мар'яна Миколаївна, класний керівник В-11: - Цього року я стала класним керівником. В-11 – мій первісток. Дівчата завзяті, енергійні, товариські та творчі. Особливо активними виявилися студентки Лисаченко Альона, Костира Юлія, Ясько А., Зверева Валерія, Зачепа Яна. На жаль, період адаптації показав, що не всі студенти готові до наполегливого навчання в училищі. Але сподіваюся, що разом ми здатні подолати будь-які труднощі.

(див. продовження на сторінці 4)

Московець Людмила Павлівна, класний керівник У-14: - У-14 – активні, ініціативні та творчі. За 2,5 місяці студенти групи взяли участь у міських читаннях, присвячених 95-й річниці від дня народження Василя Сухомлинського, у відкритій виховній годині «Ніхто не забутий, ніщо не забуто...» Халія Дарина, студентка У-44, разом із групою У-14 провела тренінгові заняття «Упевненість – запорука успіху» під час регіонального засідання заступників директорів ВНЗ I-II рівня акредитації Південного регіону. Усі студенти є помічниками, а серед них найвідповідальніша Анастасія Ситник.

Біла Ірина Олексіївна, класний керівник У-11: - Яка в мене група? Цікава, неординарна. На жаль, атестація виявила достатню кількість двійок, проте я вважаю, що вони випадкові, оскільки студенти дуже розумні та мають критичне мислення. У нашій групі двоє хлопців - захисників. Один із їх є нашим старостою. Дуже багато активних, творчих особистостей. Так, наприклад, Пилипенко Діана відвідує гурток театрального мистецтва. Максимова Діана встигає займатися в духовому оркестрі та театральному гурткові. Взагалі, всі студенти моєї групи щирі, справжні, такі, які вони є, і за це я їх люблю.

Федоренко Ігор Валерійович, класний керівник Ф-11: - Я вперше став класним керівником. Зізнаюся, очікував гіршого. Адаптаційний період пройшов досить швидко. Група досить дружна, я навіть не очікував. У ній є талановиті особистості. Ось, наприклад, усі з захопленням слухають гуморески Плахотника Віталія. Вражає своїми спортивними та успіхами в навчанні Данищенко Олена. Є в нашій групі і високі спортивні досягнення. Так, Агеев Андрій має I дорослий розряд з боксу, Тіщенко Тетяна - із дзюдо. Отже, я задоволений своєю групою і впевнений, що разом ми зможемо все.

Ми почули думки класних керівників, а тепер варто дізнатися, якої думки про нинішній набір завідувачі відділів.

Бровата Олена Борисівна, завідувачка відділу дошкільної освіти:

- Як і завжди, кожен студент є особистістю, важко сказати в загальному. У цьому році був конкурс дві особи на місце на основі базової загальної середньої освіти. Ми набрали одну групу на базі 9 класів і дві групи на базі 11 класів. В-51 живе під девізом «Один за всіх і всі за одного». Розуміють з півслова, розсудливі, енергійні, активні. В-52 сором'язливі, повільно рухаються до мети, проте цілеспрямовані. Кожен рік має свої плюси. Нинішнім першокурсникам важко, оскільки мають

низький рівень підготовки з серйозних дисциплін, таких, як математика, мови. Їм доводиться більше зусиль докладати у вивченні цих дисциплін. І всі пер-

шокурсники активні.

Бондаренко Віталій Володимирович, завідувач відділу фізичного виховання: - Цього року до нашого навчального закладу вступили юнаки та дівчата, сильні духом, з жагою вчитися та пізнавати нове. Як і щороку, колектив групи з легкістю знайшов спільну мову як у своїй 29-компонентній сім'ї, так і зі своїм наставником Ігорем Федоренком. Новачки із задоволенням беруть участь у різноманітних змаганнях, проявляють ініціативу та кидають виклик 2-4 курсам, що не може не заслуговувати поваги. Щоразу здається, що студенти першого курсу нічого не вміють, нічого не хочуть, але перші тижні свідчать про інше.

Ступак Юлія Іванівна, завідувачка відділу початкової освіти: - Студенти нинішнього першого курсу талановиті, організовані, допитливі. Вони з інтересом відвідують пам'ятки архітектури, природи нашого краю, уміють боротися з труднощами, допомагають один одному. Уже яскраво вирізняється група У-14, які показали себе на відкритій виховній годині. Великі надії покладаємо на п'ятдесяті групи і в навчанні, і в культурно-масовій роботі. Нині триває робота над розпізнанням колективу. Упевнена, що на четвертому курсі ми скажемо, що це були найкращі студенти.

Що ж, ми почули думки самих першокурсників, їхніх класних керівників, завідувачів відділами. Зауважимо: треба докласти великих зусиль для того, щоб носити почесне звання студент педагогічного училища ім. А.С. Макаренка. Ми щиро сподіваємося, що залишаємо наше училище гідній зміні та бажаємо всім першокурсникам на снаги, творчої активності, самовідданості та любові до дітей.

Інтерв'ювали О. Ляліна, Т. Мойленко, група У-42

Австро-угорські канікули

Світ – це книга, і хто не подорожував ним, прочитав у ній тільки одну сторінку...

Історія України тісно пов'язана з Австро-Угорщиною, адже до 1918 року західноукраїнські землі перебували в її складі. Можливість доторкнутися до цієї історії й побачити сьогоднішня тепер уже двох окремих країн - Австрії та Угорщини - мали учні дев'ятих класів ліцею на осінніх канікулах.

Почалася наша подорож з екскурсії стародавнім Львовом, який не може не дивувати відвідувачів своєю архітектурою та історичними пам'ятками. А крім того, приваблює туристів майстернями шоколаду та карамелі й новітнім музеем – копальнею кави - з його підземними лабіринтами та п'яним ароматом свіжозмелених кавових зерен.

Ранок наступного дня ми зустрічали вже в Угорщині, в осінньому парку, на території якого знаходиться унікальне в Європі природне утворення – купальня з вимитими за тисячоліття термальними водами печерами, підземною річкою, водоспадами та гарячими басейнами.

Збадьорившись у купальні, ми попрямували до столиці Угорщини - Будапешта, який називають перлиною Дунаю. Велична ріка розділяє двомільйонний мегаполіс на старовинну Буду та більш «молодший» Пешт. У ньому знаходиться головний майдан столиці – площа Героїв, на якій можна побачити всіх угорських королів. Тут і найкрасивіший у світі «невагомий» парламент, і розкішний проспект Андраші - борця за

незалежність країни, і базиліка Святого Іштвана, і казковий замок Вайдахуняд, де представлені копії найкрасивіших архітектурних споруд Угорщини.

Буда ж вразила своїм унікальним готичним собором Пресвятої Богородиці, відомим як храм Матяша, у якому вінчалися угорські королі; терасами й баштами Рибачького бастиону та Королівським палацом. Приємною несподіванкою було побачити на одній із вулиць Буди старовинну

типографію, у якій у 1837 році «Руською трійцею» (М. Шашкевичем, Я. Головацьким, І. Вагилевичем) було надруковано альманах «Русалка Дністрова».

На прощання ми побували в океанаріумі, де в 11-ти метровому тунелі спостерігали за справжніми акулами й скатами, а також екзотичними рибками й неповторними за формою та забарвленням коралами.

Але по-справжньому усвідомити велич і розмах колишньої імперії, яка поновила велику кількість як слов'янських, так і неслов'янських народів, ми змогли тільки у Відні. Неймовірно красивий бароковий центр міста можна назвати одєю

династії Габсбургів: починаючи з пам'ятника Марії-Терезії та славнозвісної зимової резиденції

австрійських імператорів – Хофбурга, обабіч фасаду якого розміщені фонтани зі скульптурами «Влада на землі» та «Влада на морі», і закінчуючи літнім палацом монаршої родини – Шонбруном, який вражає розкішшю та багатством. Ми долучилися до творчості найкращих австрійських художників ХІХ-ХХ ст., у тому числі й імпресіоністів, у розкішному палаці Євгена Савойського - Бельведері, піднялися вузькими спіралеподібними сходами на 137-метрову дзвіницю кафедрального собору Святого Штефана, а потім спустились у підземну частину костелу капучинів, де зна-

ходиться імператорська гробниця, у якій з такою ж вичурністю оздоблення із холодного металу сірого кольору поховані представники знаменитої династії.

Але Відень - це ще й столиця класичної музики, про що нам весь час нагадували пам'ятники великим композиторам Ференцові Лісту, Йоганнові Штраусу,

Вольфгангові-Амадеєві Моцарту, пишні театри, назви вулиць, кафе та станцій метро.

Надихавшись атмосферою цього витонченого, п'яного міста, ми вкотре переконалися, що «життя без подорожей сумне й одноманітне».

О.А. Караганова + Л-9Б + Л-9В

Наша переможниця

Студент року - 2013

Уже традиційним для вищих навчальних закладів Кременчука є щорічний конкурс «Студент року». Так 13 листопада міський палац культури

якогома більше сил для подолання труднощів на шляху втілення своїх благородних намірів та ідей. Тому Ріма не боїться експериментувати, вона здатна віднаходити креативне рішення поставлених перед нею завдань. З раннього віку захоплюється легкою атлетикою та сучасною хореографією. Щоденні виснажливі тренування дали свої результати – сьогодні Носова Ріма - чемпіонка області в II дорослому розряді, має безліч спортивних нагород та здобутків. Ріма з особистого досвіду знає, як це бути лідером та яких зусиль слід докласти для того, щоб бути прикладом для інших. Дружна команда нашого училища подарувала глядачам справжнє шоу, у якому продемонструвала свої таланти, вміння представити

зустрічав креативну, творчу й енергійну молодь. У конкурсі змагалися дев'ять вищих навчальних закладів міста. Серед закладів 1-2 рівня акредитації боролися за звання найкращого студенти льотного, медичного коледжів, залізничного технікуму, ВПУ № 7, коледж КрНУ, а також нашого педагогічного училища.

Традиційним цей конкурс є і для нашого закладу. За 6 років участі педагогічного училища у конкурсі ми вже вп'яте виборили перемогу. Честь училища захищали кращі студенти закладу: 2006 року - Брусил Віталій, 2007 – Сафронів Олексій, 2008 рік – Марія Годненко, 2011 – Олександра Мирна, 2013 – Ріма Носова.

Ріма Носова - студентка четвертого курсу відділу фізичного виховання, активістка, спортсменка, танцюристка і просто красуня. Сонячна, неповторна, яскрава, творчо обдарована, наполеглива молода особистість – це все Носова Ріма, котра впевнено дивиться в майбутнє й докладає

навчальний заклад та його досягнення.

На шляху до перемоги команда пройшла чотири етапи конкурсу, а саме: «Візитку», «Участь у соціальних проектах міста» (конкурс відеороликів), конкурс уболівальників, який у цьому році був проведений уперше, та найголовніший - «Х-фактор мого

ВНЗ». Саме наші уболівальники були неперевершеними - усі вісім суддів виставили їм максимальну оцінку – 10 балів.

Наша переможниця

Соціальний проект нашої команди заслуговує на увагу тим, що він показав роботу навчального закладу упродовж року, спрямовану на

підтримку маленької кременчучки Надії Корнієнко. «Не буває чужої біди!» - саме під таким гаслом проходить робота, спрямована на підтримку родини Корнієнко. Ми впевнені, що маленька Надійка одужає, і кожний, хто доклав до цього свою душу й руки, буде гордий з того, що став причетним до такої

непомітної, але благородної справи. Не будьте байдужими! Ваша участь у благодійному ярмарку стане суттєвою допомогою маленькій Надійці.

Х-фактор нашого закладу, за словами Ріми, - це випускники, учні та студенти. А найголовніше - наші викладачі! Усі разом ми велика дружна родина - Кременчуцьке педагогічне училище ім.А.С.Макаренка!

Перемога нашої команди була беззаперечною. Ріма набрала рекордну кількість балів - 302 з

320 можливих (для порівняння - найближчий конкурент набрав 269 балів). Своєю харизмою вона підкорила всю суддівську колегію та спонсорів, які просто засипали її подарунками.

Перемога Ріми була б неможливою без тих, хто допомагав у створенні всіх конкурсних номерів. Це студенти та учні нашого навчального закладу, педагоги-організатори - Баздирева І. М., Дмитрієва

Н. Г., Гринь К. А., культорганізатор Яременко Р. С., голова студентського профкому Прокопов Д. Ю., голова П(ц)К викладачів фізичного виховання Прокопенко Ю. С., керівник гуртка спортивно-бального танцю «Тріумф» Кукса М. І. та звукорежисер Іванов О. А.

Вітаємо з перемогою! Бажаємо успіхів і натхнення в подальшій творчій праці.

Марина Полянська, У-42

Пам'ятаймо

Історія людини

Уже 68 років ми живемо під чистим і мирним небом, розбудовуємо нашу державу Україну й рідне місто, виховуємо дітей і онуків. Своїм щасливим життям ми завдячуємо ветеранам Великої Вітчизняної війни, учасникам бойових дій, партизанам, працівникам тилу, які біля верстатів допомагали здобути таку довгоочікувану Перемогу.

Відзначаючи 70-річчя визволення від ворога Полтавської області та Кременчука, теплим словом хочеться згадати ветерана війни, ще не так давно і нашого колегу Гладкого Івана Васильовича.

Іван Васильович народився 6 березня 1927 року в с. Погребняки Семенівського району Полтавської області. У 1941 р. закінчив 7 класів неповної середньої школи в с. Погребняки.

Під час Великої Вітчизняної війни з 1941 по 1943 роки перебував на окупованій території. Тричі був вивезений на примусові роботи до Німеччини, але щоразу втікав у дорозі й переходився.

У грудні 1943 року вступив до комсомольської організації, а в 1944 році був призваний до лав Радянської Армії. З січня 1945 року по грудень цього ж року служив кулеметником-наводником у 2-му запасному стрілковому полку в м. Зміїв Харківської області.

Потім до червня 1946 р. курсант-радист 785 окремого батальйону зв'язку 333-ої стрілкової дивізії в м. Софія (Болгарія). Із Болгарії військову частину було виведено в червні 1946 року, а Іван Васильович був направлений на навчання в школу молодших авіаспеціалістів м. Котовська Одеської обл., яку й закінчив у квітні 1947 року.

Подальшу службу проходив на Далекому Сході (м. Хабаровськ, м. Спаськ Дальній) у 936-му авіаполку винищувачів із 1947 р. по 1954 р. на різних посадах (майстер по авіаційному озброєнню, механік по авіаційному озброєнню, секретар комсомольського бюро авіаполку).

У 1952 р. було присвоєне офіцерське звання молодший технік-лейтенант. З роботи секретаря комсомольського бюро авіаполку був направлений у 1954 р. на всеоюзні курси вдосконалення політскладу Військово-повітряних сил (м. Рига). Після їх закінчення служив у 25-му авіаполку м. Кіровограда на посаді секретаря комсомольського бюро.

З лютого 1957 року, після звільнення в запас, і по 1975 рік працював у партійних органах

- інструктором, завідувачем відділу та секретарем районного комітету партії.

У 1959 р. був направлений на навчання до вищої партійної школи при ЦК Компартії України, яку закінчив у 1963 р., а в 1965 р. - Київський державний університет (історичний факультет).

У червні 1975 р. був обраний секретарем виконкому Кременчуцької районної ради депутатів трудящих. У 1977 році перейшов на роботу викладача по спеціальності. Працював (1977-1978 рр.) заступником директора з навчально-виховної роботи технічного училища № 4.

А з лютого 1978 року по серпень 2005 року - викладач Кременчуцького педагогічного училища.

Військове звання - полковник (Указ Президента України № 288/2001 від 24.04.2001).

Іван Васильович за доблесний подвиг, військовий і мирний, має багато державних нагород: медалі «30 лет Советской Армии и Военно-Морского флота» (1948), «За бойові заслуги» (1955), «За доблестный труд. В ознаменование 100-летия со дня рождения В.И. Ленина» (1970), «За

трудова доблесть» (1973), «Тридцять років перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр.» (1975), «60 лет Вооруженных Сил СССР» (1979), «Ветеран труда» (1986), «Захиснику Вітчизни» (1999), «60 років визволення України від фашистських загарбників» (2004), «60 лет Победы в Великой Отечественной войне 1941-1945 гг.» (2005); нагрудний знак «Ветеран війни»; ордени - Червоної Зірки, Вітчизняної війни I ступеня, Богдана Хмельницького III ступеня, Трудової Жовтневої революції.

Пам'ятаймо своїх героїв-визволителів!

В. О. Пилипенко, голова ПЦК суспільних наук

Це потрібно не мертвим – це потрібно живим

Щорічно 28 жовтня відзначаємо річницю визволення України від німецько-фашистських загарбників. Сорок (!) довгих місяців, з 22 червня 1941 р. до кінця жовтня 1944 р., на українській землі тривали воєнні дії Другої світової війни.

У цей період на території України були зосереджені головні сили вермахту – від 57,1 до 76,7% загальної кількості дивізій, 607 з них було розгромлено саме на нашій території. Можливість звільнення України від німецько-фашистських загарбників з'явилася після перемоги Червоної

Армії під Сталінградом. На початку 1943 року радянські війська почали вигнання загарбників із території України, а після перемоги в битві під Курськом - перейшли в наступ, який закінчився 23 серпня 1943 р. визволенням Харкова. Так почався новий, визвольний період бойових дій на території України. З кінця літа 1943 р. розгорнулася стратегічна операція по звільненню Лівобережної України, Донбасу та форсуванню Дніпра. Наприкінці вересня радянські війська вийшли до середньої течії Дніпра майже на 750-кілометровому фронті. Почалася битва за Дніпро – наступальні операції, проведені силами п'яти фронтів, результатом наступу яких стало майже повне звільнення Лівобережної України, захоплення плацдармів на Правобережжі, просування в західному та південно-західному напрямках. Україна, займаючи важливе геополітичне становище, визначала і власне місце у грандіозній битві між радянськими та німецькими військами. Український напрямок був одним із центральних на Східному фронті і європейському театрі воєнних дій до кінця 1944 р. Знач-

на частина Східного фронту, довжина якого коливалась від 4 до 6 тис. км, проходила територією України. Саме успішні бойові дії радянських військ на цьому фронті прискорювали визволення України і день Перемоги над німецьким фашизмом.

У вересні 2013 року громадянськість Полтавщини відзначає 70-річчя визволення області від фашистських загарбників. Багато змін відбулося в нашому житті за ці роки. Час вимагає розглянути питання комплексно, з урахуванням останніх наукових розробок, про події, що відбувалися на теренах України в роки війни. У нашому училищі, у групах У-21, У-43, проведено виховний захід, присвячений 70-річчю звільнення України, Полтавщини від німецько-фашистських загарбників. Ми мали на меті ознайомити студентів з подіями Великої Вітчизняної війни на Україні та на Полтавщині, показати героїзм народу в боротьбі з ворогом, виховувати у майбутніх учителів почуття патріотизму, любові до своєї землі, усвідомлення уроків життя в процесі нерозривного зв'язку поколінь.

Студенти добре підготувалися до заходу. Він розпочався голосом Левітана та кадрами кінохроніки воєнних літ. Читала вірші про трагічні сторінки війни Городецька Анастасія. Рудич Максим співав

задушевні пісні періоду війни, які допомогли солдатам вистояти в битвах. Хор дівчат із групи У-43 виконав ліричні твори того часу. Слухали розповіді про найбільші трагічні події війни на Полтавщині – про місцеве підпілля та Лялю Убийвовк, про чорні сторінки історії хорольської ями, партизанський рух на Полтавщині, дивилися уривки фільму

про реконструкцію бою в селі Дмитрівка. І, нарешті, «Визволення» - кадри документального фільму про стрімкий і переможний наступ Радянської Армії по всьому фронту і хронологію дат визво-

лення населених пунктів Полтавщини. Говорили і про сьогодення, а саме встановлення пам'ятників воїнам-визволителям, організацію зустрічей із ветеранами війни, вшанували загиблих героїв хвилиною мовчання.

Я.І.Матвієнко, Т.М.Вітко, класні керівники

Борисові Грінченкові та Марії Загірній - 150 років

Хочеться, щоб Грінченка наші сучасники відкрили для себе як унікального сім'янина. Знаємо, що в питаннях громадських, суспільних це була вимоглива і до себе, і до інших, людина. Недарма ж бо М. Коцюбинський у листах до своєї дружини називав його генералом, а В. Самійленко скаржився, що Б. Грінченко підганяє всіх до роботи, як диктатор. Є. Чикаленко у спогадах наголошував на Грінченковій непоступливій натурі, а старогромадівці побоювалися його різких суджень.

Справжньою фортецею для письменника, у якій він міг відпочивати душею, де його розуміли, була родина. Борис Грінченко одружився двадцятирічним юнаком (1883). Він уже два роки працював учителем і був досить відомим серед колег. Доля звела його на літніх учительських курсах у Змієві на Харківщині з учителькою Марією Гладиліною, майбутньою письменницею Марією Загірною.

Щось було пророче в їхній першій зустрічі. Начитана, допитлива вчителька Марія Гладиліна наслухалася чимало розповідей про Бориса Грінченка, про його мужність під час ув'язнення, про його наполегливість у вчительській праці. Коли вона прийшла на заняття, першим, хто їй зустрівся, був Борис.

- Мій учитель працює для рідного краю. Я... по щирості не можу сказати, чи для рідного краю, чи для тих очей, що глибоко зоріли й зоріють мені в душу. Роблю, що можу...» - так оцінювала своє подружжя життя з Борисом Марія. Їх єднала праця задля України й кохання.

Викликає подив і сила його почуття: з роками воно не зменшувалося, яріло тим першим вогнем закоханості, що спалахнув під час першої зустрічі. Доля відвела їм тільки 28 років спільного життя. Але й через десятки років подружжя почуття залишалися

незмінними. Справді, у цій родині панувала любов. Зворушливими є взаємини Марії, Бориса і маленької доньки Насті...

Батькові Борис писав про Марусю, як взірець дружини, підписував листи криптонімом МНБ (Марія, Настя, Борис).

У вихованні доньки Насті виявлявся його педагогічний хист. Борис говорив із нею завжди, як із дорослою, дбав, щоб вона зростала духовно багатою людиною. "Ти знаєш, доню, як багато є у світі доріг. Але коли вже обрала одну, і то обрала серцем, то мусиш іти по ній, не звертаючи. Не оглядаючись, хоч би вітер дмухав тобі у спину і пил замітав сліди. Бо що є ціннішого в людині, як не відданість, сила волі і духу", — так писав він, батько, своїй Настуні 1896 року.

Борис Дмитрович дбав, щоб у його доньки було почуття людської й національної гідності. Педагог був переконаний, що дитину слід учити власним прикладом на тих споконвічних ідеалах, мораль-

них цінностях, які сповідувала кожна українська родина: працелюбність, добропорядність, гостинність, взаємоповага і взаємодопомога. На цих духовних основах він побудував власну родину.

Без Бориса Марія жила працею ще 18 років. Вона зробила все, щоб ім'я її чоловіка, невтомного діяча Бориса Грінченка залишилося навічно в історії української культури.

15 липня 1928 року М. Грінченко пішла у вічність. Її поховали поруч із чоловіком, донькою і внуком. Вони знову разом — уже в іншому житті — за однією могильною загорожею на Байковому кладовищі.

У рік Грінченкового ювілею нам слід згадувати і про

його дружини — письменницю Марію Загірню, для якої 2013 рік теж ювілейний: 150 років від дня її народження.

За матеріалами Інтернет-видань

Ювілей «короля абсурду»

Альбер Камю, французький романіст, філософ, публіцист, один з лідерів філософсько-мистецького напрямку екзистенціалізму, лауреат Нобелівської премії 1957 року, народився 7 листопада 1913 року.

Альбер Камю народився в містечку Мондові в Алжирі, який на той час був французькою колонією. Батько Камю був наглядачем у винному підвалі, і через рік після народження сина помер від поранення на полі бою Першої світової війни. Мати - напівглуха прибиральниця, тому дитина зростала в злиднях.

У юнацтві Камю грав у футбол, найчастіше був за воротаря. Освіту пощастило здобути тільки завдяки допомозі одного з учителів ліцею, який виклопотав хлопцеві стипендію. Під час навчання в Оранському університеті (Алжир) Альберу доводилося важко працювати, що призвело до виснаження організму, й він захворів на сухоти. Проте це не завадило йому бути життєрадісним, енергійним, жадібним до знань і розваг, чутливим і до краси середземноморської природи, і до глибин духовної культури. Одружувався двічі: уперше на 19-річній Симоні Йє, що виявилася наркоманкою, вдруге - на Франсіні Фор, що займалася математикою та грала на піаніно. Багато курив, тому на більшості фото Камю з цигаркою. Навіть його kota звали Сігарет. Грав Івана Карамзова з твору Достоевського у самотужки створеному «Театрі праці».

Альбер Камю брав активну участь і в громадському житті. У 1934 році вступив до комуністичної антинацистської пропагандистської партії, яку облишив за три роки, проводив робо-

ту та співпрацював із незалежною лівою пресою. У цей час почалася його письменницька діяльність. Були написані перший твір «Сторонній», есе «Міф про Сізіфа». В окупованій нацистами Франції приєднався до Руху Опору, друкувався в підпільній газеті «Комба», а згодом її очолив.

Завдяки Альберу Камю вчення екзистенціалізму стало популярним у Франції. Письменник виходив із твердження про абсурдність буття - уявлення про світ як про царство хаосу та випадковості. Чільне місце посідає думка про те, що людина відповідальна сама за себе. Людині доводиться жертвувати собою, аби виправдати своє існування. Уже самим актом народження вона виявляється закинутою у світ поза своєю волею й бажанням. З моменту появи вона отримує від природи й смертний вирок, термін виконання якого їй невідомий. Убивають хвороби, старість, війни, кати, злидні, навіть

сонце, як у романі «Сторонній». Водночас Камю проголошував, що розум людини, усвідомлюючи абсурдність буття, не може змиритися з нею. Людина, що мислить, кидає виклик часові, не сподіваючись на його остаточне подолання.

У 1947 році вийшов у світ роман «Чума», який засвідчив найвищу межу ідейної еволюції автора.

Камю загинув в автомобільній катастрофі 4 січня 1960 року. При ньому був невикористаний залізничний квиток та рукопис роману «Перша людина».

«Моя біда в тому, що я все розумію», - сказав якось Камю. Цього розуміння достатньо у його творах. Розуміння часу, у якому він жив, і світу в цілому.

Л.П. Грисенко, голова П(ц)К російської філології

Будьмо людяними!

Є з-поміж нас люди - особливі, душевно тендітні, більш чутливі. Вони такі й не такі. Як приміром, Марійка Лебедева з Л-9А та Андрій Комар із Л-13.

Її рідне місто - з нею, його батьківщина - Глобинщина - на хлоп'ячих і, кажуть, досить вправних малюнках.

І він, і вона - самоучки, бо покликання творити для обох непереможне.

Кожен із них по-своєму плекає красу: вона - у тужливих і надривних гітарних акордах, він - у пам'ятних дитячих пейзажах.

По-своєму ці двоє бачать власне майбутнє: він - у правничій царині, вона - у філологічних англоджунглях.

Правда, в обох спільний вибір - місце навчання - наш ліцей. Ці двоє СПРАВЖНІ - душевні, щирі, відкриті для нового, готові допомогти кожному й будь-коли. А ще їм важлива підтримка зусібч. Хоча б у тому, що від нас із вами залежить, - зрозуміти,

поділитися, підбадьорити... Озирніться ж навколо, вам це нічого не коштуватиме!

Вітаємо джазову групу «Roksi-band»

Наказом управління культури обласної державної адміністрації від 21.11.2013 р. джазову групу «Roksi-band» за вагомий внесок у розвиток культури українського народу, високий художній рівень та виконавську майстерність присвоєно звання «народний аматорський колектив».

Вітаємо дівчат та керівника Квітку Наталію Миколаївну! Бажаємо високих досягнень, творчих успіхів та натхнення!

Всесвітній день вітань

Відзначається — Щорічно 21 Листопада

«Де слова вітання, там посмішка для прощання» (Приказка)

Вітаємо Вас! Ця проста і нехитра дія знайома кожному з нас. Ми здійснюємо її, майже не замислюючи про це. Своїм привітанням ми розташовуємо до себе співрозмовника, відкриваємося перед ним, створюємо дружню обстановку. Привітанням можна показувати безліч почуттів та емоцій, своє особливе ставлення до людини. Ця проста дія універсальна і застосовується до початку будь-яких ситуацій, надаючи позитивний вплив на будь-який процес. Вона виключає пасивність і є своєрідною акцією життєствердження.

Це свято запропонували відзначати два брати: Брайен і Майкл Маккомак. Вони заявили, що це свято буде своєрідним протестом проти напружених відносин між різними країнами. Щоб повідомити всьому світу про нове свято, брати розіслали в безліч держав свої письмові привітання, в яких не було жодних ідеологій, а лише одне прохання — надіслати таке ж привітання ще десятьом людям. Буквально відразу ж ідею братів Маккомак щодо святкування Всесвітнього дня вітань підтримали в 180 країнах.

Зараз свято вітань стало багатонаціональним та незалежним від таких чинників, як професія,

релігія або переконання людей, які його відзначають. Цей день об'єднує дітей та дорослих, зірок кіно та звичайних електриків — усіх, хто прагне зробити світ більш толерантним та дружнім. Традиційно у Всесвітній день вітань багато людей з усіх куточків світу розсилають одне одному листи з привітаннями. Сьогодні це переважно роблять за допомогою Інтернету.

Привітання - жест, словосполучення чи інший ритуал для вступу в контакт з іншою людиною.

Привітанням можна продемонструвати своє ставлення до того, кого вітають. Форми вітання залежать від культури, часом і моди. Привітання не несе інформації, але має ключову роль в людській комунікації.

У кожного народу існують свої звичаї вітати один одного, але міжнародний етикет по суті однаковий: зустрічаючись, люди бажають один одному добра і благополуччя, доброго дня чи успіхів у роботі. То ж хочеться вірити в те,

що студенти нашого училища та ліцеїстим дійсно-таки зичать своїм викладачам, працівникам училища і, нарешті, один одному позитивного настрою і радісних емоцій – бо так привітно і радісно вітають їх, керуючись мудрими словами Ярослава Мудрого: «Не пропустіть людини, не привітавши її, і добре слово її мовте».

Кривченко О.І., викладач

«Наша газета»

Щомісячна газета Кременчуцького педагогічного училища ім. А.С.Макаренка

Редактор: Кривченко О.І.

Літературний редактор: Савченко Т.О.

Комп'ютерна верстка: Яременко Р.С.

Відповідальність за зміст публікацій несуть їх автори.

Редакція не завжди поділяє точку зору автора.

Редакція залишає за собою право виправляти матеріал із збереженням змісту.

Віддруковано у ТОВ «Кременчуцька міська друкарня» (вул. Перемоги, 34) тир. 250 прим., зам № 1522

Адреса училища: 39623, м.Кременчук, вул. Л.Чайкіної, 33. Тел.: (05366) 5-33-01